

تو می توانی!

چند عامل مهم وجود دارند که می توانند نقش بسیار مؤثر و مثبتی در یادگیری مفاهیم ریاضی برای شما دانش آموزان داشته باشند: اول، تمرکز هنگام تدریس دبیر و داشتن دقت کافی و حواس جمع و فعال بودن در کلاس درس. دوم، به خاطر آوردن، بازنگری و تکرار و تمرین مفاهیم تدریس شده. سوم، نوشتن و دسته بندی دقیق و صمیم مطالب فراگرفته، آن هم به گونه ای که بتوان از آن به عنوان یک منبع مطالعه در آینده استفاده کرد.

روشی را در کلاس درس به کار بردم که سه عامل فوق را به وجود می آورد! (شما این روش را به دقت مطالعه و به توصیه انتهای آن عمل کنید).

دانش آموزان به طور معمول عادت دارند که در کلاس درس جزوه بنویسند. این عمل معمولاً هیچ بار آموزشی ندارد و تنها نوعی رونویسی از روی تخته کلاس است. چه بسا به هنگام نوشتن جزوه، حل یک مسئله یا اثبات یک قضیه از روی تخته، با هم کلاسی خود بحث و گفتگو هم داشته باشند. یا اگر دبیر اشتباهی هم کرده باشد و عبارتی ناصحیح روی تخته نوشته باشد، عیناً همان را رونویسی خواهند کرد. البته وقت کلاس نیز به سبب این عمل، بیخوره سپری می شود.

برای جلوگیری از اتلاف وقت و انرژی دانش آموزان و البته به منظور رسیدن به سه عامل یا هدف فوق، از بپهها در کلاس درس و در همان جلسات اولیه شروع سال تحصیلی فواستم تا به دقت و با حواس جمع به درس و به راه حل نوشته شده برای حل یک مسئله یا اثبات یک قضیه، گوش دهند و فعالانه در اثبات یا نوشتن راه حل مسئله شرکت کنند. زیرا به دانش آموزان گفته بودم، پس از اینکه مطمئن شدم همه آن ها راه حل یا اثبات را فهمیده اند و اشکال همگی روی آن مطلب رفع شد، تخته را پاک می کنم و دانش آموزان خودشان باید آنچه را که دقیقاً پیش یاد گرفته اند و البته فعالانه در یادگیری آن مطلب مشارکت داشته اند، در دفترهایشان بنویسند!

اوایل که بپهها به چنین جزوه نویسی عادت نداشتند، با کمی مشکل مواجه شدند. حتی بعضی ها موضوع را چری نگرفتند، ولی مشاهده کردند که من با آن ها شوقی نمی کنم. واقعاً تخته را پاک کردم و آن ها میبهر شدند خودشان به کامل کردن جزوه بپردازند. پس از چند جلسه که به این منوال گذشت، من به هر سه هدفی که قبلاً ذکر کردم، رسیدم!

اول اینکه چون خودشان باید مطالب را می نوشتند، تمام سعی خود را به کار می بردند تا هنگام تدریس من همه چیز را خوب یاد بگیرند و فعالانه در رسیدن به آن مفهوم در کلاس شرکت می کردند. این یعنی اینکه تمرکز بیشتری به کار می بردند. دوم اینکه وقتی شروع به نوشتن می کردند، باید مطالب را به خاطر می آوردند و لذا دیگر جای صحبت و گفتگو با هم کلاسی نبود؛ مگر اینکه درباره همان مطلب درسی چیزی به هم یادآوری می کردند.

سوم اینکه خودشان و به زبان خودشان مطالب را می نوشتند و نوشتن در ریاضی عامل بسیار مهمی در یادگیری است؛ آن هم نوشتنی که جنبه رونویسی نداشته باشد!

از همه این ها قشنگ تر اساس فوبی بود که بپهها در کلاس و پس از نوشتن از روی حافظه خودشان نسبت به عملکرد خود داشتند؛ اساسی که به آن ها می گفت: «آفرین تو می توانی!»

توصیه من به شما دانش آموزان فهیم این است که وقتی می خواهید مطلبی را از روی تخته یادداشت کنید سعی کنید بدون نگاه کردن به تخته و فقط با استفاده از ذهن خودتان آن را نوشته و در نهایت با مطالب نوشته شده روی تخته آن را تصحیح کنید.

همیدرضا امیری، سردبیر